

give Betænkning i Efteraaret, saa Regeringen kunde fremsætte Lovforslaget for Rigsdagen. Derfor har Udvalget nøjedes med at henpege paa disse Forhold og at henstille til Ministeriet at foranledige nærmere Undersøgelse for saa paa Grundlag deraf senere at fremkomme med Forslag. Jeg skal derfor ikke udtale mig nærmere derom, men afvente, hvad der senere vil blive forelagt.

Som Lovforslaget er forberedt og nu ligger for os i Dag, kan jeg paa mit Partis Vegne kun anbefale det til ikke alene velvillig, men til hurtig Behandling, og hvis der ikke fra anden Side stilles Krav om Udvalgsbehandling, finder jeg ingen Anledning til at udtale noget Ønske derom.

Hage: Fiskeriet i Randers Fjord og Gudenaå er et Spørgsmaal, der har fremkaldt megen Uenighed og Strid. I en Række af Aar har det været en Kilde til Kamp baade for Staten, for Lodejerne og for Fiskerne. Alle har været utilfredse, og alle har ønsket en anden Ordning. Det er derfor meget glædeligt, at dette gamle Stridsspørgsmaal nu fra Ufredens Tegn kommer ind i Fredens Tegn. Thi Lovforslaget er enstemmigt vedtaget i det andet Ting, og det skulde ingenlunde undre mig, om det efter den ærede foregaaende Talers (Nygart) Udtalelse ogsaa vilde gaa enstemmigt gennem dette Ting, hvorved Fred og Ro vilde komme til at hvile over disse Forhold, som saa længe har bragt Uro og Ufred.

Efter den ærede foregaaende Talers nøjagtige Gennemgang af Detaillerne i Lovforslaget har jeg ingen Grund til ogsaa at komme ind paa disse, idet jeg blot kan tiltræde det ærede Medlems Betragtninger. Der har med Hensyn til Fredningstiden været nogen Uenighed i det andet Ting, men jeg kan ligesom den ærede foregaaende Taler meget godt tiltræde den i Lovforslagets § 2 fastsatte Fredningstid, hvorefter Laks og Ørred skulde fredes fra 1. November til 31. December. Der har været Spørgsmaal om, hvorvidt Fredningstiden skulde udstrækkes noget længere, og det havde jeg i og for sig meget gerne set, men jeg erkender, at det er rigtigt, at naar en Fredningstid fastsættes for Gudenaå og Randers Fjord, bør denne Fredningstid være overensstemmende med Fredningstiden i den øvrige Lovgivning paa Fiskeriets Omraade, og derfor er den fastsatte Fredningstid vistnok rigtig. Det er jo klart, at en for-

skellig Fredningstid vil give Anledning til megen Uro, mange Misforstaaelser og ligefrem til Overtrædelse af Loven, idet det vil friste Folk til at omgaa Lovgivningen. Jeg gentager derfor, at det er rigtigt at søge at faa ens Fredningstid paa alle Punkter, hvilket ogsaa har været Hensigten med det Samarbejde, som har fundet Sted med det Udvalg, der er nedsat til at ordne Fiskeriforholdene.

Dernæst har i det andet Ting Forholdene ved Resenbro været grundigt behandlet. Den ærede foregaaende Taler var inde herpaa, og ogsaa hans Betragtninger om dette Punkt kan jeg tiltræde. Det er vistnok rigtigt, at man foreløbig har udskudt dette Spørgsmaal, da samtlige Forhold længere oppe ad Gudenaåen bør tages under Overvejelse under eet. Der vil vistnok blive forlangt Skadeserstatning eller Ekspropriation paa flere Steder end netop ved Resenbro. Det synes ganske vist, som om vedkommende Ejere har taget en lidt stor Mundfuld, naar han forlanger 35,000 Kr. for sit Privilegium, medens hele Ejendommen er overtaget for 41,000 Kr. Det er altsaa et Spørgsmaal, som ikke foreligger i Øjeblikket, men naar det en Gang kommer til at foreligge, haaber jeg, at man vil være opmærksom paa ikke at give mere, end Privilegiet virkelig er værd.

Et af de Punkter, som ogsaa har givet Anledning til en Del Diskussion, om end ikke særlig Uenighed, er Nedlæggelse af Frisenvold Laksegaard. Man har nu i § 14 bestemt, at Landbrugsministeren bemyndiges til at bortforpagte eller, om antagelig Pris kan opnaas, at afhænde Frisenvold Hovedgaard. Nu har jeg ved en anden Lejlighed udtalt mig mod at sælge Domænerne, men jeg erkender, at Forholdet her er noget anderledes end ved det Tilfælde, hvor jeg udtalte mig principielt imod at sælge Domænerne. Frisenvold Jorder ligger ganske for sig selv, de grænser ikke op til nogen anden Domæne og udgør altsaa heller ikke nogen Del af en anden Domæne. Det er et ganske for sig liggende lille Areal, der tilhører Staten. Jeg indrømmer, at her stiller Forholdene sig saaledes, at jeg kan forstaa, at den højtærede Landbrugsminister er tilfreds med, at han er bemyndiget til enten at bortforpagte eller at sælge Jorden. Vi ved altsaa ikke, hvad den højtærede Landbrugsminister vil gøre, men jeg har med Tilfredshed noteret mig hans Udtalelser i det andet Ting, hvor han under Forhandlingerne om denne Sag udtaler: „Jeg er